

Afscheidsrede voor Eddy Van Cauwenberg (26.06.1955-19.11.2001)

Lid, bestuurslid en speler van SEVOS TTC

Aula Chrysant, Crematorium van Antwerpen, Jules Moretuslei 2 te Wilrijk

Vrijdag 23.11.2001

Diane, Koen,
Dirk, Rita, Sonja,
De familie
Geachte aanwezigen, Beste Sevossers

Sevos is in diepe rouw. Eddy heeft zijn laatste wedstrijd verloren. Met leeuwenmoed gestreden, maar de tegenstander was ongenadig.

De leemte die hij achterlaat in de club is ontzaglijk. Dinsdag bracht ik de rouwbrief naar de club. Het was competitie, volle bak. Mijn blik dwaalde naar de speeltafels, naar de stoel waar Eddy altijd zat tijdens de bestuursvergaderingen. Geen Eddy, voorgoed. Maar dan dacht ik : 'we mogen trots zijn op die club, die hij voor een groot deel mee opbouwde tot wat ze nu is, een goed geoliede sportvereniging en organisatie, maar ook een club van vrienden voor het leven, met nog steeds dezelfde gemoedelijke sfeer'.

Eddy was lid, bestuurslid en speler van de club, wier kleuren hij méér dan 20 jaar verdedigd heeft in de sport die zijn leven was.

Een open, gemoedelijke kerel, vol goedlachse humor, een radde tong, steeds uit de hoek komend met een rake kwinkslag maar ook steeds paraat.

Een voorbeeldig lid. Een voortreffelijk bestuurslid, die zich in die hoedanigheid niet rekende tot de 'elite', maar tot het 'scheurremeurre', een beeldspraak die hij zelf ooit bedacht. Dat betekende voor hem zonder omzien werken voor de club. In alle omstandigheden. De bestuursvergaderingen die hij temperamentvol animeerde, de echte voorzitter steevast degraderend tot zijn protocollaire functie, als adjunct-secretaris, als verslaggever van het clubblad waarin hij blijk gaf van een meer dan alledaags schrijverstalent. Zijn bestuursverlagen waren doorspekt van onverwachte, speelse vondsten.

De clubmanifestaties. De bals in de Gouden Eendjes, waar hij zich ooit onsterfelijk maakte in de parodie van een Russische zangeres, Olga Stolypina. Kolder was hem ingebakken. De tornooien op de Luchtbal, waar hij in de hem eigen stijl het microwerk voor zijn rekening nam. De clubfeesten waar hij als DJ fungeerde. Muzikaal begaafd en technisch onderlegd als hij was, kreeg hij elke gammele geluidsinstallatie in geen tijd terug aan de praat. De nieuwjaarsfeesten. De uitstappen. De diners. De wilde jaren. De gouden tijd van Sevoss.

En dan de Sinterklaasfeesten. Samen met Willy Janssens een onevenaarbaar duo. De majestueuze entree, de show, de schalkse manier waarop hij groot en klein voor aap zette, vóór hem op de knieën, hun 'rapport' voorlas en dan... bedolf onder de prijzen ... onvergetelijk. Ooit vrolijkte hij als gelegenheids-Sint de laatste ogenblikken van een stervend kind op, in Middelheim, met verhalen over de hemel. Eddy ten voeten uit.

Als speler was Eddy respektabel begaafd. Zat zijn flitsende rughand goed, en de rest navenant, dan kon hij, alle verhoudingen in acht genomen, de besten kloppen. Of toch heel goeie. Zijn sportiviteit was voorbeeldig. Zijn palmares als competitiespeler is even respektabel, diverse titels en tornooizeges, per team en individueel zowel in de AVVV als in de VTTL. Zijn laatste jaren waren zelfs niet de minste, ondanks zijn ziekte, zijn pijn. Zijn vele ploegmaats die in de loop der jaren met hem speelden, onder wie velen hier aanwezig zijn, zullen het getuigen : een ploegmaat uit de duizend, die altijd alles gaf en met wie je met plezier optrok.

De op een haar na gemiste titel verleden jaar in 4^e Prov A VTTL had hem erg aangegrepen, hij zat echt in de put. Zijn commentaar : 'och, ge moet als is iet weggeven, zo ze'n we'. Zijn laatste wapenfeit was een sterke prestatie in het jongste clubkampioenschap, waar hij, in supervorm, de titel bij de veteranen greep en ei zo na ook de titel van algemeen clubkampioen. Een titel die hij overigens al meermaals had veroverd. Zijn commentaar : 'Och, waar zou ik met al die bekers blijven'. Zijn laatste wedstrijd was op Kapellen, waar hij, reeds doodziek, de clubkleuren nog hoog hield. Nooit afgeven, tot het laatst, als het voor Sevos is. Dat was Eddy.

Sevos neemt nu afscheid van hem. We zullen onze volgende wedstrijden met een rouwteken spelen, en als we weer een wedstrijd betwist hebben, gewonnen of verloren, zal hij bij ons zijn, en zullen we in gedachten zijn milde, maar onversneden commentaar horen : 'Goe gespeeld, maatje, maar t' kon beter he'.

Vaarwel Eddy.